

Ο τελειομανής

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

**«Να μην επιμένετε από κενοδοξία ή ανθρωπαρέσκεια φιλονικώντας και κολάζοντας τον εαυτό σας και τον πλησίον σας, μόνο και μόνο για να ακούσετε μετά απ' αυτά ότι κανένας δεν μπόρεσε να σας νικήσει»
(Αββάς Δωρόθεος)**

Δύο τρόποι υπάρχουν για να γίνει ένα έργο: η επιμέλεια που φτάνει στα όρια της τελειομανίας ή η χαλαρότητα, πάμε κι όπου βγει. Αυτό συμβαίνει και στις ανθρώπινες σχέσεις. Υπάρχουν αυτοί που βάζουν τα δυνατά τους στην αγάπη, μελετούν όλες τις λεπτομέρειες, θέλουν να ευχαριστήσουν τον άλλο κατά πάντα, βγάζουν τον καλύτερό τους εαυτό, ακριβώς διότι δίνουν στην αγάπη την μεγαλύτερη σημασία. Υπάρχουν όμως κι εκείνοι που δεν παίρνουν τις σχέσεις στα σοβαρά. Αποσκοπούν στο να περνάνε καλά και έχουν ως κριτήριο μόνο τον εαυτό τους. Δεν θέλουν να ζοριστούν. Κι αλίμονο αν συναντηθούν δύο άνθρωποι με τέτοια αντίθετη θεώρηση: ο τελειομανής που αγαπά και ο χαλαρός που δεν σκοτίζεται. Μόνιμη γκρίνια, απογοήτευση και αμφισβήτηση συνοδεύει την σχέση.

Η τελειομανία κρύβει μία φανερή ή αφανή μορφή εγωισμού. Ο τελειομανής δεν θέλει να χάνει. Πιστεύει στον εαυτό του και στον τρόπο του, πιστεύει πως το σχέδιό του, η επιλογή του, ο αγώνας του δεν έχουν ψεγάδια ή αν έχουν, μπορεί να τα διορθώσει και μέσα του έχει μία φανερή ή κρυφή απαίτηση: να του αναγνωριστεί ο κόπος του. Είναι δίκαιο αυτό; Από μία πλευρά, ναι. Οι άνθρωποι όμως ζηλεύουμε ή αδιαφορούμε ή δεν κατανοούμε τον κόπο του άλλου, ενώ κάποτε δεν μας ενδιαφέρει καν αν μας αγαπά, αρκεί να εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας. Έτσι δεν κρίνουμε σκόπιμο να μπούμε στην προοπτική να αναγνωρίσουμε το δίκαιο του κόπου και να ευχαριστήσουμε τον άλλο, ενώ είμαστε έτοιμοι να τον «πουλήσουμε» ή να τον «πετάξουμε», όταν πετύχουμε τον σκοπό μας.

Και ο τελειομανής που δεν θέλει να χάνει; Είναι σπουδαίο μάθημα η ελευθερία του συνανθρώπου. Να μπορεί ο καθένας μας να αποδεχτεί ότι δεν χρειάζεται να επενδύει στην αναγνώριση των άλλων για να κάνει όσο καλύτερα μπορεί αυτό που ο ίδιος νιώθει ότι τον εκφράζει, ιδίως όταν αυτό είναι για καλό. Να κάνει υπομονή στην κακοτροπιά των άλλων. Να επισημαίνει τι είναι καλό και τι όχι, τι θα μπορούσαν να κάνουν έναντί του, αλλά να μην επιμένει και να παλεύει να μην τρέφει λογισμούς εις βάρος τους γιατί δεν είναι έτσι όπως τους θέλει.

Στην πνευματική ζωή η αγάπη συνοδεύεται από την διάκριση. Αν έχουμε επιλέξει την οδό της καλοσύνης, χρειάζεται να την συνοδεύσουμε με την συγχώρηση για το ότι μπορεί να κουραστούμε χάνοντας. Ο Θεός δεν μετρά με τα κοσμικά μέτρα της ανταπόδοσης τα έργα μας έναντί του. Το ίδιο χρειάζεται να κάνουμε κι εμείς έναντι των άλλων. Να δίνουμε τον καλύτερο εαυτό μας, γιατί αυτό μαρτυρεί

επιμέλεια ψυχής και αγάπη, ως εκεί που μπορούμε και λίγο περισσότερο, χωρίς όμως την αναζήτηση της επιβεβαίωσης από τους άλλους. Οι άλλοι είναι η αφορμή της αγάπης. Αιτία της είναι η σχέση μας με τον Θεό και η πίστη μας σ' Αυτόν. Ο τελειομανής ας είναι ταπεινός σε ό,τι περιμένει. Και ο Θεός βλέπει τον κόπο και ενισχύει κάθε έργο που αποσκοπεί στην αγάπη. Ακόμη κι αν αυτός που το πράττει, δεν θερίζει.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3Gv0Ygp>